

Ura fasciștilor români în URSS față de comuniști este ilustrată exemplar în cartea memorialistică a lui Dumitru Bejan- "Oranki. Amintiri din captivitate", precum și lipsa de umanitate a bestiilor de români deținuți ca prizonieri ani de zile în lagărele din URSS cu hrană, cazare, servicii funerare gratuite, unii supraviețuind cu obstinație.

Episodul despre "Diplomații spanioli" arată coexistența în lagăr a partizanilor lui Dolores Ibaruri (de orientare comunistă), nedispuși să comunice cu prizonierii spanioli din "Divizia albastră", nici cu fasciștii români ori germani. Problema lor era aceeași cu a altora (diferențe de climă, lipsa de îmbrăcăminte călduroasă, de încălțări, etc.). Încet-încet gheața se sparge. Bestiile de români le confecționează încălțări pentru copiii din grup.

Bestiile de români intră în grevă, forțând repatrierea în grup. Chemarea pentru acțiune comună făcută prizonierilor unguri și germani nu are efect: aceștia trec în vârful picioarelor pe lângă bordeiele românilor. După zece zile, generalul Vladimirov lasă o hârtie în bordeie cu decizia Moscovei de repatriere a românilor până la 01 iulie 1948.

Dar au fost și excepții în alte lagăre evident cu unii întârziați din motive de uitare ori neînregistrare.

Capitolul 29 scrie despre cei care au murit: în prima fază a prizonieratului, mortalitatea a fost de 60 % la ofițeri, iar la soldați de 80 %.

În schimb, spaniolii din Divizia albastră au avut doar 13 ofițeri care au supraviețuit, restul au

murit cu toții. La italieni, au supraviețuit circa 200 de ofițeri. "Pe nemți i-a decimat foamea și tifosul, apoi dizenteria". Deci, până la urmă nici tifosul ori dizenteria nu erau exclusiv anti-semite.

Scris pro-bono treizeci decembrie 2021, trimis pro-bono la sighet-online.

Scris de Gheorghiţa N. Dobre şi Valentin-Claudiu I. Dobre din surse scrise şi internet